

L' hora del país, l' hora del futur

Les passades eleccions al Parlament han produït dos resultats bàsics. En primer lloc, han suposat l'afirmació d'una majoria independentista explícita (els 74 diputats de CiU, ERC i la CUP) i d'una majoria encara més àmplia a favor del referèndum sobre la independència (87 diputats, els anteriors més els 13 d'ICV), que representa el 64,44% d'escons, obtinguts amb una alta participació (69%). Aquest primer resultat és el que ha destacat majoritàriament la premsa internacional. A més, crec que els 20 diputats del PSC no poden afegir-se sense més al bloc unionista-espanyolista que conformen el PP i Ciutadans i que només suma 28 escons de 135. En segon lloc, els resultats mostren una pluralització del vot dins del bloc independentista, que ve a indicar el desig de l'electorat que el procés vers l'estat propi sigui clar i s'efectuï amb un gir en les polítiques socials. Tanmateix, es tracta de dos resultats que poden entrar en contradicció i que dificulten la formació del Govern en una legislatura que no és com cap de les anteriors.

El nou govern de la Generalitat haurà d'afrontar dos reptes bàsics. D'una banda, liderar el procés de convocatòria d'un referèndum que permeti als ciutadans de Catalunya

decidir si volen constituir-se o no com un nou estat europeu. D'altra banda, la gestió d'una crisi que no ha provocat el Govern però a la qual ha de donar resposta essent una mera comunitat autònoma, és a dir, sense tenir capacitat de decidir en matèria econòmica ni de canviar per si sola el crònic espòli fiscal que pateix Catalunya des de fa dècades. I tot apunta que l'estat espanyol, dèbil a escala internacional i mal dirigit des d'un govern institucionalment deslleial i amb vocació recentralitzadora, no canviarà d'objectius ni d'estratègia.

Cap d'aquest dos reptes és fàcil. Per resoldre's amb èxit es necessita un lideratge polític clar, rotund i eficient. Tant de cara endins del país com en l'àmbit internacional. En aquesta legislatura, sobretot en aquesta, cal que el país compti amb un Govern estable i amb ambició política. Un Govern que pugui avançar amb confiança i seguretat per encarar aquells dos reptes. Els resultats electorals indueixen un acord CiU-ERC com el més probable. S'entén que ERC, tant per motius de caràcter històric -conseqüències negatives de pactes de govern anteriors- com per mantenir un perfil propi, no vulgui entrar en un govern de coalició. Això s'entén, però el temps dirà si aquesta va ser la millor opció per al país.

El moment és tan decisiu que la responsabilitat política de CiU i d'ERC, en primer lloc, però també d'ICV, del PSC i de la CUP esdevé una responsabilitat històrica. És el moment de mostrar al món que se

FERRAN REQUEJO

CATEDRÀTIC
CIÈNCIA
POLÍTICA UPF

sap prioritzar els objectius i les estratègies de país per sobre dels objectius i les estratègies de partit. Això es diu molt, però fins ara s'ha practicat poc. I és el que crec que la majoria de ciutadans estan esperant dels dirigents polítics.

El proper Govern no pot ser "un govern més".

La política exterior de la

Generalitat serà un factor clau. Cal un Govern que generi confiança, compromís i il·lusió de futur. Seria convenient que inclogués persones professionalment solvents i de criteri polític contrastat. Persones que fossin fàcilment acceptades per la majoria de la societat catalana que està a favor que Catalunya exerceixi el dret democràtic a decidir. Cal teixir complicitats entre els partits del Parlament que volen un estat propi. I cal un Govern que establi sintonies entre les institucions i la societat civil. Fa temps vaig proposar al president Mas que des del Govern s'impulssessin equips del tipus de les Royal Comissions britàniques, que elaboren informes i recomanacions pràctiques a l'executiu en àmbits decisius.

Però l'oposició tampoc pot actuar com fins ara. Ha de ser la d'un país que es planteja el repte col·lectiu més important que una nació sense estat es pot plantejar, la de ser un actor propi dins del concert dels estats del món. Això obliga a distingir entre àmbits i entre partits. ERC passarà a ser una oposició que no podrà fer més que oposar-se poc. Pot introduir un cert "gir social" -que serà escàs donades les circumstàncies-, però no pot deixar

caure el Govern. La seva responsabilitat institucional va més enllà dels seus vots. També seria desitjable que ICV i també el PSC tinguessin la projecció del país al cap juntament amb el seu accent d'esquerres, més que la seva vocació permanent de crítica a CiU. Pensar només en termes tradicionals de dreta-esquerra resulta avui obsolet si no es qüestiona el caràcter nefast de l'Estat on es donen aquestes relacions. Com a país avui ja no som aquí. Cal defugir els autogols, les divisions i les tàctiques de regat curt.

Difícilment viurem en el futur un temps tan decisiu com aquest. Si les coses es fan bé, una Catalunya independent és més que possible. La unitat d'acció entre els partits catalanistes i entre les institucions i la societat civil són dues condicions imprescindibles perquè Catalunya s'alliberi, democràticament, d'un estat antiquat que explota i espolia econòmicament els ciutadans catalans, que incompleix sistemàticament els acords i menysté el país en els àmbits intern, internacional, social, lingüístic i cultural. És l' hora del coratge i del *fair play* entre els partits catalans. És l' hora de la professionalitat des de la complicitat. És l' hora de la responsabilitat i de la generositat. És l' hora del país. És l' hora del futur.

No podem pensar en termes de dreta-esquerra sense tenir en compte el caràcter nefast de l'Estat on es donen aquestes relacions

El moment és tan decisiu que la responsabilitat política de CiU i ERC, però també d'ICV, el PSC i la CUP, és històrica